

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zastoupeného JUDr. Beátou Burianovou, advokátkou, se sídlem Hlavní 161/42, Mariánské Lázně, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2013, č. j. X1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2014, č. j. 16 Ad 32/2013 – 40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2014, č. j. 16 Ad 32/2013 - 40, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 1. 2013, č. j. X1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.719 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce, advokátky JUDr. Beáty Burianové.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 24. 10. 2012, č. j. X přiznala žalobci od X. starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 74a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) ve výši 12.056 Kč, jehož výši následně valorizovala dle platných právních předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě námitky, když zejména namítal, že žalovaná v rozporu se zákonem práci mezi lety 1982 - 1987, kterou žalobce vykonával v uranových dolech na pozici mechanik úseku, chybně zařadila do I.A kategorie jako práci vykonávanou v ostatních zaměstnáních v hornictví, a nikoliv správně do I.AA kategorie jako práci vykonávanou v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí. Důsledkem takto chybného zařazení vykonávané práce je nesprávný výpočet výše důchodu ze strany žalované. Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2013, č. j. X1, žalovaná námitky žalobce zamítla a výše uvedené rozhodnutí potvrdila. Žalovaná uvedla, že již v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2010 podrobně vysvětlila zápočet doby, kterou zaměstnavatel zařadil do I.AA kategorie a žalovaná toto zařazení na základě evidenčních listů důchodového pojištění a písemného vyjádření zaměstnavatele potvrdila.

[2] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Žalobce zejména namítal, že po celou dobu, kdy byl zaměstnán u koncernového podniku Uranové doly – Západní Čechy (nyní státní podnik DIAMO, dále též „zaměstnavatel žalobce“), vykonával stejnou práci, a to práci mechanika úseku. Pracovní pozice mechanik úseku je zařazena do kategorie prací I. AA jak přílohou nařízení vlády č. 74/1982 Sb., o některých úpravách v nemocenském pojištění a důchodovém zabezpečení pracujících v hornictví, tak i přílohou 2 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení. Pokud zaměstnavatel žalobce tuto pracovní pozici zařadil do kategorie I.A, jedná se o zjevné pochybení. Žalobce přitom odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 1415/10, podle něhož není možné vycházet při posuzování zařazení zaměstnance mezi vybraná zaměstnání v hornictví pouze z formálního označení na základě potvrzení bývalého zaměstnavatele, ale je nutné se zabývat charakterem a obsahem práce, kterou zaměstnanec skutečně vykonával. Žalobce tudíž vytýká žalované, že nedostatečně zjistila skutkový stav, když vycházela pouze z potvrzení zaměstnavatele žalobce. Žalobce odpracoval na uvedené pozici v letech 1980 – 1992 celkem 2.355 směn, přičemž v podzemí odpracoval více než 97 % směn. Tyto skutečnosti dokládá žalobce odkazem na osobní dozimetrické listy (když s ním byl v roce 1994 rozváznán pracovní poměr pro překročení nejvyšší přípustné expozice ionizujícího záření), oznámením o přiznání zvláštního příspěvku horníkům, evidenčním listem důchodového zabezpečení do 31. 12. 1995 a návrhem na výslech svědka Ing. H., který byl spolupracovníkem žalobce. Žalobce z uvedených důvodů namítl, že žalovaná při výpočtu výše starobního důchodu měla postupovat v souladu s § 76a ZDP v platném znění, nikoli dle § 74a odst. 2 téhož zákona.

[3] Krajský soud napadeným rozhodnutím žalobu jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud konstatoval, že žalobce ani v tomto soudním řízení nepředložil žádné nové průkazné doklady týkající se doby jeho zaměstnání v preferované pracovní kategorii I.AA, když stejnou otázku správnosti zařazení vykonávané práce do příslušné kategorie v žalobcem namítaném období již krajský soud řešil v dřívějších řízeních pod sp. zn. 16 Cad 43/2005 a sp. zn. 16 Ad 16/2011. Jak vyplývá z připojených spisů v těchto věcech, krajský soud již dříve odmítl totožnou argumentaci žalobce, neboť dle kopií porízených soudem z originálních dokladů zaměstnavatele žalobce (archivovaný osobní spis žalobce, osobní dozimetrické listy či mzdové listy atd.), byly všechny doby pojištění žalobce v kategorii I.AA a I.A vykázaný a započteny správně v souladu s tehdy platnými předpisy. Ze všech

pokračování

shromážděných podkladů vyplývá, že žalobce byl střídavě fárajícím pracovníkem s povinnostmi v podzemí i na povrchu dolu a své zařazení v aktuální době nerozporoval, naopak je každoročně stvrdil svým podpisem evidenčního listu důchodového pojištění. Ing. H. neměl v pracovní náplni vedení evidenčních listů, které zpracovávalo mzdové oddělení, kde byly osobní dozimetrické listy, tj. pomocná evidence, pracovníky podepisovány, čímž tito potvrdili správnost svého zařazení; oproti tomu mzdové listy vycházely ze mzdových podkladů, dle nichž byla počítána měsíční výplata, tudíž pokud nebyla zaměstnanci zaplacená jím skutečně odvedená práce včetně zařazení do kategorie, mohl tuto skutečnost rozporovat. Žalobce nepředložil soudu žádné nové hodnověrné relevantní důkazy, které by odůvodňovaly případnou změnu v evidenci jeho doby pojištění ve zvýhodněné pracovní kategorii I.AA, tato změna by však musela být provedena zaměstnavatelem žalobce a nikoli žalovanou. Krajský soud má za to, že se žalovaná vypořádala se všemi námitkami žalobce a závěrem uvedl, že nález Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2010 sp. zn. I. ÚS 1415/10 nelze aplikovat na věc žalobce, jelikož se jedná o odlišnou situaci (v této věci měl zaměstnavatel žalobce dostatek originálních podkladů pro vyhotovení ELDZ).

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce / stěžovatel / napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Stěžovatel má za to, že žalovaná i soud I. stupně se dostatečně nevypořádaly s doloženými doklady a zároveň, že soud neprovedl návrh na doplnění dokazování, a to zejména výsledkem svědka pana P. H. Naopak žalobce trvá právě na výsledku tohoto svědka, a to z důvodu, že pan H. v rozhodné době vykonával funkci vedoucího odboru bezpečnosti a hygieny práce odštěpného závodu Uranové doly – Západní Čechy, pod něhož spadala i dozimetrická služba, kde žalobce výlučně pracoval. Tento svědek může prokázat, že žalobce neustále vykonával práci se stálým pracovištěm v podzemí jako mechanik úseku a mistr strojní údržby v dole.

[5] Stěžovatel uvádí, že veškerou zodpovědnost za nesrovnalosti v evidenčních listech důchodového zabezpečení (evidenční list podepisovala za stěžovatele poslední tři roky jiná osoba, názvy zaměstnání neodpovídaly názvům dle resortních seznamů) nese zaměstnavatel žalobce, respektive nástupnická organizace.

[6] Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že výpočet důchodu dle § 76a ZDP se vztahuje na pojištěnce, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 alespoň po dobu 15 let zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech (popřípadě 10 let, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech), které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku alespoň 55 let. Zákon o důchodovém pojištění tedy jednoznačně žalované ukládá, kam má které zaměstnání zařadit, a ne, aby tuto povinnost po 30 letech po skončení preferovaného zaměstnání vyžadovala od úředníka nástupnické organizace.

[7] Dle všech kritérií stanovených právními předpisy měl být stěžovatel zařazen do I.AA kategorie. Stěžovatel měl stálé pracoviště v podzemí hlubinných dolů (důlní úsek šachty č. 3 – nikde jinde nepracoval), jeho pracovní pozice mechanik úseku byla zařazena na seznam zaměstnání pracovní kategorie I.AA výše zmíněnými prováděcími předpisy

(nařízení vlády č. 74/1982 Sb. a nařízení vlády č. 117/1988 Sb.) a stěžovatel práci vykonával soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně na pracovištích hlubinných dolů ve smyslu § 15 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení.

[8] Stěžovatel opakovaně uvádí, že v letech 1980 – 1992, vyjma základní vojenské služby v délce jednoho roku, pracoval trvale v podzemí, kde odpracoval celkem 2235 směn, což představuje průměrně 205 směn ročně. Fond pracovní doby v uranových dolech po odečtení sobot, nedělí, svátků, dovolených a rekondičně rehabilitačních pobytů horníků vycházel v průměru na 210 směn ročně. Celkově tedy žalobce odpracoval v podzemí více než 97 % všech směn, z čehož je zřejmé, že vykonával po dobu více jak deseti let práci, která odpovídá zařazení do kategorie I. AA. Tyto skutečnosti vyplývají z předložených dozimetrických listů i z dohody o rozvázání pracovního poměru, ve které je uveden jako důvod rozvázání pracovního poměru to, že stěžovatel dosáhl nejvyšší přípustné expozice ionizujícího záření, a proto není způsobilý dále vykonávat práci na pracovišti s rizikem ionizujícího záření v podzemí uranových dolů.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem ohledně neaplikovatelnosti závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 1415/10, na situaci stěžovatele. Naopak tento nález se podrobně zabývá podobným případem jako je případ stěžovatele a označuje postup, při kterém žalovaný vychází při posuzování zařazení zaměstnance mezi vybraná zaměstnání v hornictví pouze z formálního označení na základě potvrzení bývalého zaměstnavatele, za formalistický, vybočující z ústavních mezí a zasahující do práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 Listiny. Dle Ústavního soudu je nutné se zabývat charakterem a obsahem práce, kterou zaměstnanec skutečně vykonával.

[10] Stěžovatel se závěrem domnívá, že novela zákona č. 155/1995 Sb., konkrétně v § 76a, a zákon č. 363/2009 Sb., zmírnily požadavky pro přiznání starobních důchodů pro zaměstnance v hornictví, zejména zaměstnance v uranových dolech, kdy není rozhodující tzv. „zařazení do kategorie I. AA“, ale zařazení mezi zaměstnání první pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku alespoň 55 let.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Z obsahu kasační stížnosti se podává, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy z důvodu *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení* a také z důvodu, že *skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise*.

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[14] Podle § 74a odst. 1 ZDP u pojištěnců, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před 1. lednem 1969 zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, činí důchodový věk 50 let, pokud tito pojištěnci nastoupili do zaměstnání v uranovém průmyslu na pracovištích s rizikem ionizujícího záření před 1. lednem 1969 a věku 50 let dosáhli po 30. červnu 2006.

[15] Dle § 74a odst. 2 ZDP u pojištěnců, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, činí důchodový věk 55 let, pokud tohoto věku dosáhli po 30. červnu 2006 a nesplňují podmínky uvedené v odstavci 1.

[16] Dle § 76a ZDP se procentní výměra starobního důchodu, který je přiznáván po 30. červnu 2006 pojištěncům, jejichž důchodový věk byl stanoven podle § 74a odst. 1 nebo § 76 odst. 1, a pojištěncům, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 15 let zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech (popřípadě 10 let, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech), které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, zvyšuje ode dne přiznání tohoto důchodu podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období od 1. ledna 1996 do dne, který předchází dni, od něhož se přiznává tento důchod.

[17] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli byl přiznán starobní důchod dle § 74a odst. 2 ZDP s nárokem na starobní důchod při dosažení věku 55 let, tj. ode dne X. Pro přiznání zvýšení důchodu dle § 76a ZDP pak (pokud nejde o pojištěnce, jejichž důchodový věk byl stanoven podle § 74a odst. 1 nebo § 76 ZDP) zákon stanoví podmínku, že pojištěnec musel vykonávat před 1. 1. 1993 alespoň 15 let (v případě uranových dolů 10 let) zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let.

[18] Stěžovatel dané práce vykonával za účinnosti zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení. Dle § 12 odst. 1 tohoto zákona *Zaměstnání se pro účely důchodového zabezpečení zařazují podle druhů vykonávaných prací do tří pracovních kategorií; do I. pracovní kategorie patří ... zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech.*

[19] Uvedený zákon dále v § 12 odst. 3 zmocnil Vládu, aby stanovila, které druhy prací odůvodňují, aby zaměstnání byla zařazena do I. nebo do II. pracovní kategorie. Federální ústřední orgány a ústřední orgány republik, v jejichž oborech působnosti se vykonávají takové práce, pak mohly vydat v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, a jde-li o ústřední orgány republik, též v dohodě s ministerstvem práce a sociálních věcí republiky, resortní seznamy zaměstnání zařazených do I. nebo II. pracovní kategorie, pokud vláda nestanovila, že se zařazení těchto zaměstnání provádí podle odvětví. Odstavcem 4 téhož ustanovení byla vláda mimo to speciálně zmocněna stanovit nařízením okruh zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. Do 1. 10. 1988 tak bylo zařazování zaměstnání v hornictví do příslušných kategorií paralelně

upraveno třemi různými podzákonnými právními předpisy vydanými na základě zmocnění v § 12 odst. 3 a 4 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení – nařízením vlády č. 74/1982 Sb., o některých úpravách v nemocenském pojištění a důchodovém zabezpečení pracujících v hornictví, výnosem Federálního ministerstva paliv a energetiky ze dne 7. 12. 1978 č. 6/1978, kterým se vydává resortní seznam zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie a nařízením vlády č. 136/1975 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení.

[20] Rozhodným předpisem pro zařazení stěžovatele do příslušné kategorie je však až zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, za jehož účinnosti rovněž vykonával z hlediska předpisů o sociálním zabezpečení preferované zaměstnání v hornictví (v uranových dolech), a to v období od 1. 10. 1988 do 31. 12. 1992. Podle § 170 tohoto zákona *Zařazení zaměstnání vykonávaného před 1. říjnem 1988 do I. nebo II. pracovní kategorie se určuje po 30. září 1988 podle tohoto zákona, jestliže je to pro občana výhodnější a nevznikl mu nárok na důchod před 1. říjnem 1988.* Podle § 14 odst. 2 tohoto zákona jsou do I. pracovní kategorie zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, mezi ně patří podle písm. a) tohoto ustanovení též zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech (kategorie I.AA) a podle písm. b) ostatní zaměstnání v hornictví vykonávaná pod zemí v hlubinných dolech (kategorie I.A).

[21] Předmětem sporu mezi účastníky je výše starobního důchodu, který byl stěžovateli přiznán. Jak sama žalovaná v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 1. 2013 uvádí, celkem účastník získal 12 roků a 155 dnů při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy. Podle zákona č. 100/1988 Sb. má občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 10 roků v takovém zaměstnání v uranových dolech. Věku 55 let dosáhl stěžovatel dne X a žalovaná mu proto přiznala tzv. hornický starobní důchod od X. ve výši 12 056 Kč měsíčně díky novému zápočtu vyměřovacího základu v částce 67.772 Kč získaném v roce 2002, a to v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 7. 2012, č. j. 16 Ad 16/2011 - 90.

[22] Stěžovatel s výší důchodu nesouhlasí, neboť je mj. přesvědčen, že vzdor tomu, že mu byl důchod přiznán jako důchod „hornický“ při dosažení věku 55 let (i dle žalované), nebyla mu přiznána výhoda zvýšení podle § 76a ZDP a žalovaná při výpočtu výše starobního důchodu pochybila, jak v žalobě namítal.

[23] S touto částí jeho návrhu se jak žalovaná tak krajský soud nevypořádaly, neboť celé řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí žalované bylo soustředěno na otázku, zda stěžovatel vykonával práce v hornictví zařazené do kategorie 1.A nebo 1.AA. Tato otázka je však pro dané řízení již nerozhodná.

[24] Nejvyšší správní soud dává za pravdu stěžovateli, že novela ZDP, provedená zákonem č. 264/2006 Sb., v § 76a zmírnila požadavky pro přiznání zvýšení procentní výměry starobních důchodů pro zaměstnance v hornictví. Dle ZDP ve znění po 30. 6. 2006 již není pro možnost přiznání zde uvedeného zvýšení rozhodující zařazení zaměstnání do

pokračování

I. AA či I.A kategorie, ale toliko, aby šlo o zaměstnání, které bylo podle předpisů účinných před 1. 1. 1993 *zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let*. Jelikož stěžovateli byl přiznán starobní důchod dle § 74a odst. 2 ZDP při dosažení věku 55 let, je v jeho případě tato podmínka naplněna.

[25] Podle § 76a zákona o důchodovém pojištění se procentní výměra starobního důchodu, který je přiznáván po 30. červnu 2006 pojištěncům, jejichž důchodový věk byl stanoven podle § 74a odst. 1 nebo § 76 odst. 1, a pojištěncům, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 15 let zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech (popřípadě 10 let, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech), které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, zvyšuje ode dne přiznání tohoto důchodu podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období od 1. ledna 1996 do dne, který předchází dni, od něhož se přiznává tento důchod.

[26] Stěžovatel splňuje podmínku, že je pojištěncem, který vykonával před 1. dnem 1993 po dobu 10 let zaměstnání v uranových dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie, proto se také žalovaná, potažmo krajský soud měly zabývat otázkou, zda mu náleží uvedené zvýšení důchodu ve smyslu citovaného ustanovení. Stran této otázky je však napadené rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, neboť se soustředilo toliko na opakování argumentace, s ohledem na převážnou část námitek žalobce, stran zařazení dob jeho zaměstnání do kategorií I.A a I.AA, s nímž rovněž opakovaně nesouhlasil. Rozlišení těchto kategorií a zařazení do nich by však bylo rozhodné jen pro případné stanovení (snížení) věkové hranice pro odchod do důchodu pod 55 let, což není předmětem sporu, který se týká již jen výše stěžovateli přiznaného důchodu.

[27] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný a nepřezkoumatelné je rovněž rozhodnutí, jímž byl stěžovateli přiznán důchod, neboť z rozhodnutí žalované resp. rozhodnutí prvního stupně, nelze seznat, zda žalovaná výhody citovaným ustanovením poskytované stěžovateli zcela přiznala či nikoliv. Z vyjádření žalované k žalobě lze toliko usuzovat, že nikoliv; k přepočtu výše důchodu však k bezpečnému závěru o této otázce nejsou v rozhodnutí o přiznání důchodu potřebné údaje.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti napadenému rozsudku je důvodná, a proto jej zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[29] Stěžovatel měl v projednávané věci plný úspěch, a proto Nejvyšší správní soud podle § 120 s. ř. s. a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 4.719 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[30] Výše nákladů řízení sestává z částky 3.000 Kč za 3 úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, podání správní žaloby a podání kasační stížnosti. Za převzetí a přípravu právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť zástupkyně zastupovala stěžovatele již v řízení před krajským soudem a byla tudíž s věcí náležitě seznámena. Zástupkyni stěžovatele dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč) související s uvedenými úkony právní služby (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Jelikož právní zástupkyně stěžovatele je plátkyní DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), náleží jí též částka 819 Kč, odpovídající 21 % sazbě této daně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu